

[Kai Moltke.]

for sig mærkelig påstand om, at hvis der ingen nordvietnamesiske enheder havde været til stede i Sydvietnam, så havde denne krig for længst været forbi. Ja, nu ved jeg ikke, om hr. Erik Kragh har tallet på nordvietnamesiske soldater i Sydvietnam, men var det ikke rimeligere at sige, at hvis der ikke fandtes over  $\frac{1}{2}$  million amerikanske tropper i Sydvietnam, så havde krigen vistnok allerede under forårsoffensiven været forbi? Jeg tror ikke, vi skal begynde at lege sådan med begreberne, jeg tror kun det fører til, at vi kommer ind i helt latterlige situationer med påstande af denne art, og jeg tror ikke, det er det, der trænges til, netop hvor det drejer sig om forhandlingsklimaet.

Men som sagt, det må være et mellemværende mellem et medlem af det konservative parti og den regering, som han støtter. Så blev der sagt: ja men spændingen er jo ikke forbi, for Rusland opruster og opruster. Ja men jeg vil da gerne bede hr. Erik Kragh — så slipper jeg for det selv og sparer tid — om at oplyse: hvordan ser det ud med det amerikanske militærbudget blot her ved fornyelsen i januar måned? Vi kan dog vist ikke tale om, at det alene er Sovjetunionen, der opruster. Jeg tror, vi bliver nødt til at stille tallene i relation til hinanden, hvis folketingets behandling af sådanne spørgsmål ikke skal ende i det rene vrøvl.

Dernæst kan jeg ikke lade være med, fordi spørgsmålet om vold, tvang, infiltration jo for nylig var til debat her i folketinget, at henlede opmærksomheden på den tragiske begivenhed, der fandt sted i går, da en af de kendte og aktive ledere af den græske opposition, Mavrogenis, blev fundet død med en kugle gennem hovedet oppe i Tokkekøb hegnet. Jeg skal ikke fremsætte påstande her, jeg skal ikke formelt holde mig til kredslægens erklæring om, at det tydede på, at dette skud var affyret på 2 meters afstand; det må en undersøgelse vise. Vi kender erklæringen fra retsmedicinsk institut, og selvmord er ikke udelukket. Men jeg vil sige så meget, om det ikke er regeringen bekendt, at der for uger tilbage blev foretaget henvendelse fra græske emigranter om, at der her i landet fandtes agenter for den græske sikkerhedstjeneste, og at de følte deres liv truet? Et selvmord, det er et teknisk begreb; at bringe folk til et selvmord er

en anden ting. Jeg vil gerne direkte spørge justitsministeren: er der, indtil denne sag er fuldt opklaret, givet ordre til, at alle græske statsborgere, som ikke har fået opholdstilladelse, som tilfældigt har passeret grænsen, tilbageholdes, indtil denne sag er fuldt opklaret? Jeg tror, det i anstændighedens navn vil være en nødvendighed med en sådan forholdsregel.

Dernæst skal jeg komme ind på et tilsyneladende perifert emne. Vi har narkotika-banderne, vi har haft politiets indgreb over for en række unge mennesker, som dels selv er blevet ofre for narkotikamisbrug, dels har optrådt som forhandlere af narkotika. Hvis politiet havde lidt mere tid til at foretage undersøgelser, måtte man vel efterhånden kunne komme på sporet af, hvad det er for velorganiserede kredse, som organiserer denne systematiske indsmugling til landet af narkotika. Snakker man med de unge mennesker, der har været ofre for denne taktik, snakker man med deres venner og bekendte på kursus og i skoler, så nævnes stadig væk et ord, beviset mangler: mafiaen står som den egentlige storforhandler, storsmugler på dette område. Ville det ikke være rimeligere, om politiet satte hele sit efterretningssystem ind på at finde bagmændene for denne trafik i stedet for at anvende størstedelen af sin virksomhed til ganske unødvendige sammenstød med folk, som af en eller anden grund demonstrerer, og i alle tilfælde ikke gennem sin optræden medvirker til at opretholde ro og orden?

Dernæst til Frankrig. Her står vi jo igen med usikkerheden i det Europa, som vi er afhængig af, som vil være med til at præge de europæiske bestræbelsers fremtidige udvikling. Men Frankrig er måske en advarsel netop til den siddende regering. Hvad er det, som bortset fra studenterurolighederne har sat den franske arbejderbevægelse i gang? Det er kort og godt forsøget på ved siden af økonomisk planlægning på borgerligt grundlag at føre en indkomstpoltik ensidigt rettet mod lønmodtagerne. Det er derfor, at mere end 10 mill. arbejdere strejker i Frankrig i dag og har fremkaldt den politiske krise. Dette burde måske få regeringen til at tænke sig lidt om, før man yderligere forenkler tingene ved at gøre spørgsmålet